



**VAGI PER ENDAVANT** que no era una cosa molt greu i que, d'haver-ho estat, n'estic convençuda que ens haguessin atès amb diligència i rapidesa.

Vagi per endavant també que tot el personal que ens va atendre era molt professional i m'atreveria a dir que amable i tot malgrat la pressió, la situació i la cua.

Vagi per endavant tot això, sí. I ara que ja està davant, deixeu-me dir que vaig perdre sis hores a les urgències de dos centres mèdics, tal dia com el 2 de gener a la tarda. Sis horetes de rellotge. Amb els seus 60 minuts de 60 segons cadascú.

Primer l'Hospital de Sant Celoni on,

després de 40 minuts de cua, ens van dir que no tenien l'especialista que requeria la nostra urgència i ens van enviar a Granollers Centre. Entenguem-nos: no els vam amagar cap informació a la re-

**Vaig perdre sis hores a les urgències de dos centres mèdics, tal dia com el 2 de gener a la tarda.**

cepció de les urgències quan els vam explicar per què erem allà i quin problema teníem. Els ho vam dir ben clar: em fa mal això, tinc un problema aquí. L'aquí descrivia perfectament l'especialista que requeríem, però es veu que es van

adonar que no en tenien (segurament no perquè no vulguin, sinó perquè les retallades i la reestructuració del sistema sanitari català així ho han previst) després de 40 minuts.

Aleshores vam marxar, és clar, tal qual com havíem vingut i vam anar a Granollers. Allà ens van dir que l'especialista en qüestió no arribava fins al cap d'una hora i que tornéssim aleshores perquè ara no hi havia ningú. No vam esperar tant i vam tornar al cap de 30 minuts i, com per art de màgia, ja teníem 9 persones a davant.

És un especialista buscat. És obvi. Vam seure. Amb paciència i carinyo i

vam veure desfilar gent i minuts molt lentament. Fins a 4 hores d'espera.

El mateix personal del centre avisava del retard, de la lentitud i de la cua i demanava paciència. Paciència se'n té, evidentment i comprensió, també, però la subtil sensació de perdre el temps s'accentua minut a minut.

No criticaré res, de debò. Només descriu. L'atenció de l'especialista va ser molt bona, és cert. I les dues petites proves que ens van fer van ser executades amb diligència i el diagnòstic positiu i la conversa que vam compartir durant 4 hores llargues també, però és obvi que hi ha un problema.

Un problema de recursos, crec. I important.

CULTURA

## L'Anònims impulsa una associació per a finançar-se

El restaurant-llibreria Anònims de Granollers cerca noves fórmules de financiació. Per aquest motiu, ha impulsat l'associació Idealistes Pràctics, que pretén captar el suport econòmic del públic habitual del local. Conegut tant per la

seva carta gastronòmica de productes de proximitat, com per la seva agenda cultural i social —des de concerts de petit format a xerrades, passant per exposicions d'arts plàstiques—, l'Anònims és un referent de la vida cultural granollerina. Malgrat tot, els darrers mesos s'ha vist afectat pel context de crisi econòmica, que ha obligat a disminuir el ritme de programació a la sala. És per aquest motiu que els seus responsables han optat per crear l'associació. Qui en formi part podrà triar entre pagar cinc o deu euros mensuals, i podrà gaudir de diversos avantatges reservats als socis. RdV



XAVIER SOLANAS

## los rípios de Francisco Barbachano



**Reapareció Hermida en entrevista pactada y se quedó en el tintero, lo que al pueblo interesaba. Su entrevista con el Rey fue un tanto descafeinada: un repaso por la historia, sin afrontar la inmediata; acaso porque esa enloda el entorno del monarca. Una vez más don Jesús hizo alarde de su estilo, acunando sus preguntas con sus gestos excesivos; pendiente siempre del trato monárquico y exquisito. Entre sillones muy chungos y omisiones programadas, fue una pura pantomima la entrevista al Rey de España.**

Hermida y el Rey

TEATRE

## La nit de Reis, art i teatre

En la vida dels pobles la nit de Reis esdevé arreu una manifestació de creativitat i de vida artística perquè la mateixa nit de Reis és una obra d'art i un espectacle excepcional amb un factor bàsic i fonamental, la il·lusió de nens i nenes. Sense aquesta il·lusió tota la festa restaria sense sentit, freda i estèril, perquè ella dóna força a les tonalitats cromàtiques del gran espectacle. És la festa dels infants. Però a la vegada esdevé una extraordinària lliçó. Dissortadament la nit de Reis és un espectacle efímer que té tots els elements i tots els objectius per esdevenir una constant en la vida. Perdre

la il·lusió, en aquest món, significa majoria d'edat i és en la majoria d'edat quan la vida s'omple de colors negres i d'ombres. Llegint La Vanguardia un d'aquests dies de festes nadalenques, em van frapar aquestes paraules del jugador de futbol Iniesta: "Mai he deixat de ser nen, ni de fer allò que feia quan era petit. El meu joc és el mateix que feia en la pista del col·legi". (Vanguardia 5/1/013 pag.48.) La mateixa lliçó evangèlica de si no us feu com un nen no entrareu en el regne del cel. Religió i vida es donen la mà. Els colors de la infantesa no perden intensitat a la mesura que el nen esdevé persona

madura si la il·lusió es manté company de camí. La nit de Reis és en certa manera un dels moments de plenitud de vida dels pobles, dissortadament no de tots, mentre el vuitanta per cent de la humanitat disposi només del vint per cent de la riquesa mundial. Però ha de ser una injecció de moral perquè sigui del cent per cent. En la nit de reis xics i grans fan pinya i al voltant de la il·lusió dels petits els grans fan més plena, per uns moments, la seva vida. Dissortadament els moments de creativitat són curs, l'espectacle massa efímer i el record no té prou força, sovint, per no

perdre la il·lusió a la feina. No sempre les feines són il·lusionants, perquè els llocs de treball no tenen estrelles, no porten cançons, no creen amistat, fan perdre la il·lusió. Tot el contrari de la festa de la nit de Reis. L'esperit de la infantesa no té continuïtat en la vida de les persones i massa aviat aquest esperit és obligat a prostituir-se. Els colors i les emocions de la nit de Reis, la il·lusió dels nens i nenes, no tenen continuïtat en el món dels adults i l'espectacle de la vida perd intensitat, emotivitat i la història es desequilibra. Sortosament hi ha exemples que confirmen que és possible fer de la il·lusió el company de viatge de la vida. Com? La nit de Reis n'és mestre i filòsof.

Joan Sala Vila